

Paraules

Número 10

Any II

març-maig del 2003

publicació gratuïta

Edita

Edicions Cristianes Bíbliques
(associació no lucrativa inscrita en la
Direcció Gral. de Dret i d'Entitats
Jurídiques, Dept. Justícia, Generalitat
de Catalunya, Secció 1ª, nº 16.762).

Domicili

Sant Ramon, 7

08440 Cardedeu

Apartat 104

08450 Llinars del Vallès

Apartat 10.053

08080 Barcelona

Telèfon: 938.418.792

correu-electrònic:

ecb.esglesia@wanadoo.es

Editorial

Quan portem a la impremta aquest número de *Paraules*, la guerra a l'Iraq és l'esdeveniment central als mitjans de comunicació; un fet trist i lamentable, com ho és tota guerra.

Un cop més els polítics han fet servir el nom de Déu enmig de les seves afirmacions, com si Déu estigués amb els seus exèrcits. No és un fet nou, s'ha fet un cop i un altre al llarg de la història; moltes vegades s'ha utilitzat el nom de Déu per justificar grans barbaritats, i també per amagar les veritables intencions d'aquells que l'han fet servir. El cert és que la majoria de vegades, tot i fer servir el seu nom, no se l'ha tingut en compte per a res.

Aquest ús partidista de Déu fa que moltes persones rebutgin Déu, rebutjant la manera de fer d'aquests personatges públics que invoquen el seu nom: això és una decisió injusta. Primer caldria conèixer com és Déu, per poder afirmar si aquells que fan servir el seu nom ho fan amb propietat o no.

Déu es revela a les Sagrades Escriptures com un Déu just, i ho evidencia en les seves actuacions: "Els judicis de Jahveh són veritat, tots alhora són justos", diu el Psalm 19. Ell no menteix, no justifica allò que és injustificable, ni condemna allò que no és condemnable. Ell judicarà el món un dia, però ho farà amb justícia com diu el llibre dels Fets dels Apòstols (17:31). Però és pacient, espera tant com cal, que és el que vol dir l'Apòstol Pere quan parla de la seva "loganimitat" (1P 3:20) mostrada en el passat, o Pau quan l'anomena "el Déu de la perseverança i de la consolació" (Rm 15:5). És misericordiós, com es diu als Psalms: "Però tu, Senyor, ets un Déu compassiu i misericordiós, lent per a la ira i abundós en misericòrdia i veritat" (Ps 86:15).

Quan comparem el caràcter de Déu amb el dels homes que fan servir el seu nom, ens podem adonar si es fa o no una utilització del seu nom per amagar o justificar una manera de fer que no s'adiu amb aquell que invoquen.

Ens cal conèixer Déu, i experimentar el seu caràcter benèfic en les nostres vides. No ens deixem enganyar per aquells que fan servir el seu nom per justificar les seves pròpies decisions: llegeix la Bíblia, per tenir un coneixement cert de Déu.

Antoni Mendoza i Miralles



Considerem les Escripures...

El Verb

Aquesta secció que ara comencem, inclourà un comentari senzill de porcions del Nou Testament, que esperem sigui de profit espiritual per als nostres lectors.

El Comentari d'avui és sobre les primeres paraules de l'Evangelí segons sant Joan, on l'Evangelista escriu:

«En el principi era el Verb, i el Verb era amb Déu, i el Verb era Déu. Ell era en el principi amb Déu. Per ell foren fetes totes les coses, i sense ell res no fou fet del que ha estat fet. En ell era la vida, i la vida era la llum dels homes. I la llum resplendeix en la tenebra, i la tenebra no la compregué».

(Evangelí segons Joan, capítol 1, versicles 1 a 5).

Entre les veritats que contenen aquestes paraules, en destacarem cinc.

El Senyor Jesu-Crist és etern

«En el principi era el Verb». No va començar a existir quan la terra i els cels foren creats, i encara menys quan es va començar a anunciar l'Evangelí al món. Gaudia de glòria juntament amb el Pare abans que el món existís (Joan 17:5). Va existir abans que fos creada la matèria i comencés el temps. Va existir des de l'eternitat.

El Senyor Jesu-Crist és una persona diferent de Déu Pare, tot i que forma amb ell un sol ésser

«El Verb era amb Déu». Encara que el Pare i el Verb són dues persones diferents, es troben units per mitjà d'una unió inefable. Allí on era Déu Pare eternament, hi era també el Verb, o sigui, Déu Fill. Iguals en glòria, coeterns en majestat, u en essència divina. Això és un gran misteri! Felix aquell que ho pugui rebre com un nen, encara que no ho pugui explicar!

El Senyor Jesu-Crist és veritable Déu

«El Verb era Déu». No és un àngel creat, ni un ésser inferior a Déu Pare, que ha rebut d'Ell poder per redimir als pecadors. Ell és el Déu perfecte -igual al Pare pel que fa a la divinitat-, Fill coetern i de la mateixa substància del Pare des d'abans que el món existís.

El Senyor Jesu-Crist és el Creador de totes les coses

«Per ell foren fetes totes les coses, i sense ell res no fou fet del que ha estat fet». Lluny de ser una criatura de Déu, com afirmen alguns, és l'ésser que va fer tot l'univers, i tot allò que hi conté.

El Senyor Jesu-Crist és la font de la vida i la llum espirituals

«En ell era la vida, i la vida era la llum dels homes». Tota la vida i la llum espirituals que Adam i Eva tenien abans de pecar contra Déu, provenia de Crist. L'emancipació del pecat i de la mort, i la il·luminació de la consciència de la que han gaudit des d'aquell moment els fills d'Adam, prové també de Crist.



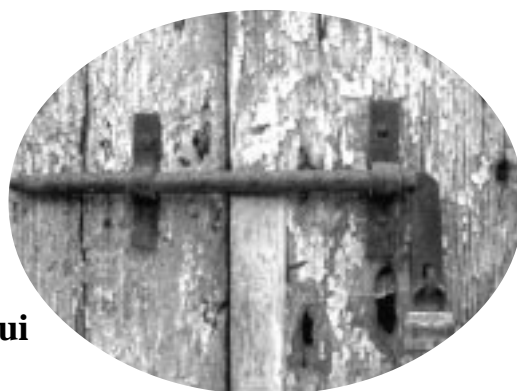
És cert que la majoria dels éssers humans, al llarg del temps, s'han oblidat de la seva condició pecadora i s'han negat a reconèixer la necessitat que l'home té d'un Salvador, i és que «la llum resplendeix en la tenebra». Amb tot, si algunes persones han gaudit de la vida i la llum en la seva vida espiritual, ha estat el Fill de Déu qui els ha beneït.

Les paraules de l'Evangelí ens mostren la gravetat del pecat, donada la naturalesa del Redemptor dels pecadors. Si aquell que ens ha d'alliberar del pecat ha de ser el Déu etern, el Creador i Preservador de tot el que existeix, el pecat ha de ser molt més greu davant dels ulls de Déu del que creiem. Però també ens mostren el ferm fonament sobre el que s'edifica l'esperança cristiana. El Salvador en qui hem de confiar és el Déu etern, l'ésser que pot salvar eternament a aquells que s'apropen al Pare per la seva intercessió. L'Ésser que era amb Déu i era Déu, és també "Emmanuel", o sigui, Déu amb nosaltres. El qui creu en Jesu-Crist no serà avergonyit (1Pere 2:6).



Les excuses dels homes i les respostes de Déu

(tercera part)



Hi ha tantes opinions diferents

Es possible que hagi sentit a dir: “Jo no sé què creure, hi ha tantes opinions diferents”. Això és cert! Hem d’estar segurs de guiar-nos completament per la Bíblia, la Paraula de Déu. Déu només té una forma de salvació i aquesta només es dona en les pàgines de la Bíblia.

Una jove que s’estava morint de tuberculosi va preguntar a molts la seva opinió sobre la salvació. Algú li va dir que “pregués”, i un altre li va dir que “treballés”; però un cristià li va dir que no tenia cap opinió. La noia es va sorprendre. Després, el cristià li va explicar que ell tenia una cosa millor que la seva opinió: l’opinió de Déu! La noia va aprendre que tot el que havia de fer era creure en el Senyor Jesu-Crist, i ésser salvada (Fets 16:30- 31), i així ho va fer.

No importa el que cregui mentre sigui sincer

Un dia un home que es trobava malament va prendre verí pensant que era medicina, i dues hores més tard va morir patint terribles dolors. El va salvar la seva sinceritat? Estava sincerament equivocat i, com a conseqüència va morir.

La salvació o condemna d’una persona depèn del que cregui. Si creu a Déu, serà salvat eternament.; però si creu les mentides del Diable passarà l’eternitat a l’infern: “Hi ha un camí que sembla recte a l’home, i el seu darrer final són camins de mort” (Proverbis 14:12).

Les dues formes de creure es contrasten a l’Evangeli de Joan: “El qui creu en el Fill (Jesús) té vida eterna, però el qui desobeeix el Fill no veurà la vida, sinó que la ira de Déu queda damunt d’ell” (Joan 3:36).

Encara hi ha molt de temps per ser salvat

La gent pensa que té molt de temps per ser salvada. En canvi, cada any, milers de persones moren de sobte, o els maten. Els vessaments cerebrals fan malbé la ment de molts milers més. Si mors en els teus pecats, ¿quina excusa tindràs quan et presentis davant Déu enfront del gran Tron Blanc (Apocalipsi 20:11 a 15)? No creguis les mentides del Diable!

El temps és curt. Potser l’eternitat està a punt d’arribar per a tu. T’atreveixes a no ser salvat, encara que sigui fins al matí? Pot ser que Déu et digués aquesta nit: “Insensat! Aquesta mateixa nit se’t demanarà la teva ànima, i tot el que has acumulat, per a qui serà?” (Lluc 12:20).

OFERIMENT PER ALS LECTORS DE Paraules

NOVETAT

- *La Salvació i els dubtes d’algunes persones*, un llibret que vol aclarir interrogants sobre la Salvació a la llum de la Bíblia.
- *Un Nou Testament*, la segona part de la Santa Bíblia.
- *Preguntes Fonamentals*, un llibret de vol donar resposta a les preguntes bàsiques sobre Déu i la nostra relació amb ell.
- *Jesucrist*, una introducció a l’estudi de la seva persona, obra i promeses.
- *Evangeli segons Joan*, la biografia que l’apòstol Sant Joan va escriure sobre Jesu-Crist.
- Participar en un estudi bíblic sobre la Vida de Jesu-Crist, a l’Evangeli segons Joan.
- Informació sobre

Nom:

Adreça:

Població: C.P.:

Telèfon:

Introducció a la lectura de la Bíblia



¿COM CAL LLEGIR LA BÍBLIA?

La Bíblia no pot ésser oberta com un altre llibre qualsevol.

Heus ací alguns consells per ajudar-lo a llegir-la i a comprendre-la:

1. Pregui, abans d'obrir la Bíblia; no importa que la pregària sigui curta. David pregava així: «Obre'm els ulls i podré contemplar les meravelles de la teva llei» (Psalm 119:8).

2. La Bíblia va ser escrita per a que tots la compreguessin. Per tant, és necessari llegir-la donant-li a les seves paraules un sentit normal.

3. El sentit d'una frase és el donat, generalment, per la precedent o la següent. Per tant, cal llegir el text en el seu context.

4. La Bíblia s'explica ella mateixa. Per tant, no hem de donar una interpretació particular al seu text, per més savis que ens creguem.

5. Déu no vol fer-nos instruïts ni profetes, sinó que vol dir-nos quelcom molt personal a cadascú de nosaltres. El coneixement sense fruit infla (1 Corintis 8:1).

6. La Bíblia és una revelació completa. Per tant, no hem de limitar-nos a llegir sempre els nostres passatges preferits, sinó que és

necessari llegir-la sencera.

7. És preferible que un principiant comenci pel Nou Testament, on tenim la explicació de l'Antic, i que ens presenta el tema de la salvació.

8. No hi ha res de millor per a la salut que una alimentació regular, presa cada dia. I tenim el mateix amb la Bíblia.

9. No es pot treure ni afegir res a allò que està escrit. Potser alguna vegada un passatge ens farà reflexionar molt, i els nostres pensaments volen volar. En aquest cas hem de deixar que el pensament de Déu dirigeixi el nostre. Qualsevol actitud contrària no seria res més que orgull.

10. Pot ser que la nostra lògica es trobi torbada, i que ens diguem: «Aquí hi ha una contradicció.» Però sols es tracta d'una aparença de contradicció, doncs la Bíblia no es contradia mai, sinó que presenta cada assumpte o tema en els seus diferents aspectes.

11. L'única manera de créixer és posar en pràctica allò que hem après. L'apòstol Jaume diu: «Que si algú escolta la paraula i no la compleix, s'assembla a un home que contempla en un mirall la seva fisonomia; es mira, se'n va i a l'instant s'oblida de com era» (Jaume 1:23-24).

Visiteu-nos o escriviu a:

*Casa pastoral
(Església Cristiana Bíblica)
Sant Ramon, 7
08440 Cardedeu*